

Inside Out

Inside Out (traduïda al castellà *Del Revés*) és una pel·lícula d'animació de la companyia Pixar, dirigida per Peter Docter i Ronnie del Carmen.

Gaudeix de la pel·lícula i després pots seguir llegint.

⇒ Per què s'ha escollit aquesta pel·lícula?

El tema central de la pel·lícula és l'autoconeixement, la gestió de les pròpies emocions per tal de créixer com a persones i enfrontar-nos a la vida, així com la relació familiar que se'n desprèn. No hi ha referències religioses directes però és una pel·lícula que convida a interioritzar, a fer balanç dels nostres actes i dels perquè de les nostres reaccions. L'espiritualitat cristiana promou aquesta actitud de creixement interior per tal d'una millor relació amb Déu, amb un mateix i amb els altres.

Què ressona de cristià a *Inside Out*?

⇒ Argument

Riley és una nena alegre que veurà com els seus pares canvien de casa i se l'emporten de Minnesota a San Francisco, just durant l'acabament de la infància i l'inici de l'adolescència.

Dins la seva ment, les 5 emocions principals: alegria, tristesa, ira, por i fàstic hauran de treballar per tal de mantenir íntegre l'estat emocional de la nena, preservant els records essencials i equilibrant la situació. Però la incapacitat de Riley d'acceptar el canvi (l'alegria intenta solucionar-ho tot i no pot) provoca una baralla que al final deixa abandonades l'alegria i la tristesa, perdudes enmig de la immensitat dels pensaments, els records i els diversos móns subconscients de la ment. Mentrestant, en el centre de control, la por, el fàstic i la ira hauran de ser els "portaveus" de la nena en les seves reaccions davant el món exterior. L'alegria i la tristesa hauran de treballar plegades per poder tornar a temps al centre de control abans que la Riley faci algun disbarat.

PREGA i... Inside Out

[La Riley ha intentat posar bona cara al mal temps durant el trasllat, gràcies a l'energia infatigable d'Alegria. Però l'Alegria no ho pot solucionar tot. Tristesa intenta ajudar i acaba convertint els records alegres en tristos. Es barallen i per accident són expulsades del centre de control. D'aquesta manera, la Riley arriba a un punt que no pot més. Comença a malhumorar-se i a contestar malament als seus pares]

- **«No entenc què faig, perquè no faig allò que vull, sinó allò que detesto.[...] No faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria». (Rm 7,15.19)**

A vegades podem pensar que el bé és el bé i el mal és el mal. Llavors, si ens considerem persones bones, per què fem el mal? Per què contestem malament? Per què ens tornem egoistes de sobte? Per què menyspreem els que tenim al voltant? Per què perdem la paciència tan ràpid amb aquella persona?

La Riley té una frustració a dins que no sap resoldre, perquè s'ha d'enfrontar a problemes totalment nous per ella. No es coneix a sí mateixa prou bé. Com que l'alegria no és capaç d'arreglar la situació, i la tristesa

sembla que és anar en direcció contrària, les emocions de la Riley queden a mans de la ira, la por i el fàstic. Així, la Riley reacciona malament als estímuls, i ni ella mateixa sap per què. Voldria fer-ho d'una altra manera però no troba com.

Hem pensat que a vegades el nostre malhumor o els nostres errors no són culpa d'una mala consciència pròpia ni tampoc són culpa dels altres? Que potser simplement tenim frustracions a dins que no sabem resoldre? Que potser no ens coneixem prou bé?

Pau ho expressa molt bé a la seva carta als Romans. Però Jesús tenia un truc: la pregària. Sempre pregava, abans de qualsevol cosa important, de qualsevol discurs o miracle, pregava. Se n'anava a un lloc solitari i parlava amb Déu. Parlar amb Déu no només serveix per expressar les nostres pors, desitjos o alegries al Pare. També ens ajuda a ser conscients de qui som, de com fem les coses i de per què les fem així i no d'una altra manera. I de trobar la manera de millorar.

Saps com ets en realitat?

[La Riley segueix bloquejada i no troba la sortida a la situació. L'escola no li agrada, perd la seva amiga, l'hoquei la frustra, s'enfada amb els pares... L'única cosa que se li acut és una mesura desesperada: fugir per tornar a la seva casa de debò. Per fer-ho roba diners dels seus pares i marxa d'amagat.]

- **«Per això, tothom qui escolta aquestes meves paraules i les compleix, s'assembla a un home assenyat que va construir la seva casa sobre roca. Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, però no es va ensorrar, perquè estava fonamentada sobre roca. En canvi, tothom qui escolta aquestes meves paraules i no les compleix, s'assembla a un home sense seny que va construir la seva casa damunt de sorra. Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, i la casa es va ensorrar: la seva ruïna fou completa» (Mt 7, 24-27)**

La Riley, incapaç de trobar la fórmula per solucionar els seus problemes es deixa portar per les emocions, però aquestes emocions actuen erròniament. Quan això es perllonga en el temps provoca un malestar en les seves relacions amb els altres, però també provoca canvis a la seva personalitat. Suports tan importants per ella com l'hoquei, i encara més importants: l'amistat i la relació familiar, es posen en dubte i s'ensorren. Després de perdre aquestes illes de la personalitat la Riley es queda sense referents sòlids on recolzar-se i avança a cegues, buscant una solució desesperada. Però per fer-ho, actua de maneres totalment contràries a tot allò que els seus pares li havien ensenyat.

Quan no ens coneixem a nosaltres mateixos tendim a repetir les reaccions negatives i en fem hàbits: sempre som impertinents amb aquell que ens cau malament, no ens n'adonem però som cada cop mes egocèntrics, ens posem màscares segons amb qui estem per tal d'aparentar...

Jesús avisa que hem de fonamentar la nostra vida amb fonaments sòlids. Si al final la Riley és capaç de solucionar el seu problema i fer les paus amb els seus pares i la seva vida és perquè tenia uns bons fonaments.

Cuidem prou els nostres principis? En què ens recolzem? Quines són les nostres escales de valors? Les hem posat a prova algun cop? Amb quin resultat? La fe quin lloc ocupa en tot aquest trencaclosques vital?

[La solució als problemes de la Riley era la Tristesa. Quan finalment Tristesa aconsegueix que les altres emocions la respectin i pot agafar el control del centre de comandament, la frustració de la nena es dilueix en un mar de llàgrimes i d'amor. Després d'això, les 5 emocions aprenen a treballar juntes per tal de crear emocions més complexes i preparar-se per l'adolescència]

- **«Els dons són diversos, però l'Esperit és un de sol. Són diversos els serveis, però el Senyor és un de sol. Els miracles són diversos, però Déu és un de sol, i és ell qui ho obra tot en tots. Les manifestacions de l'Esperit que rep cadascú són en bé de tots. Un, per mitjà de l'Esperit, rep el do de parlar amb saviesa; un altre rep el do del coneixement per obra del mateix Esperit; un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe; un altre, el do de guarir, en virtut de l'únic Esperit; un altre, el do de fer miracles; un altre, el do de profecia; un altre, el do de discernir els esperits; un altre, el do de parlar en llengües; un altre, el do d'interpretar-les. Tot això és obra de l'únic i mateix Esperit, que distribueix els seus dons a cadascú tal com ell vol». (1Co 12, 4-11)**
- **«Va prendre amb ell Pere i els dos fills de Zebedeu, i començà a sentir tristor i abatiment. Llavors els digué:**
 – *Sento a l'ànima una tristor de mort. Quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi. S'avança un tros enllà, es prosternà amb el front a terra i pregava dient:*
 – *Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols». (Mt 26, 37-39)*
- **Llavors es va fer un fuet de cordes i els expulsà tots fora del temple, tant els moltons com els vedells. Va tirar per terra les monedes dels canvistes i els va abocar les taules. I digué als venedors de coloms:**
 – *Traieu això d'aquí! No convertiu en mercat la casa del meu Pare! (Jn 2, 15-16)*

A vegades creiem que, com a cristians, hem d'estar sempre alegres, ens està prohibit sentir altres emocions. La ira és violenta, el fàstic és desagradable, la tristesa ensorra la persona, la por ens incapacita per fer res de bo... Inside Out ensenya que totes aquestes emocions principals no són dolentes, i que fins i tot es poden tornar més complexes: una situació pot ser trista i alegre a la vegada. Comprendre aquesta complexitat ens pot ajudar a entendre com som i com actuem.

Jesús està trist i té por a Getsemaní, i la tristesa del proper final i la por del què passarà són bones perquè fan reflexionar i calibrar la importància dels problemes, Jesús com a ésser humà té por del sofriment i la mort, però aturar-se i posar la por a la pregària permet que aquesta por es comuniqui i rebí la força de Déu per encarar el que vindrà. Jesús també s'enfada al Temple, davant els canvistes i mercaders, i la ira és bona perquè li permet denunciar de forma clara una injustícia.

Quan ens sentim alegres sembla que tot va bé, però quan tenim, por, tot ens desagrada, estem tristos o perdem la paciència, en comptes de pensar "no ho faig bé", potser caldria preguntar: per què estic així? Les emocions que sento tenen un per què raonable? Em poden servir per alguna cosa bona? Com les expresso? Les comparteixo amb algú? Amb Déu?